ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΟΥ

ΙΘ'

"Ετσι συμβαίνει πάντα: Οἱ πολλοί, οἱ ἀφελεῖς κι' ἁπλοϊκοὶ στρατιῶτες, μακρυὰ ἀπὸ τὰ παρασκήνια τῆς ψυχρῆς διπλωματίας, χαιρετοῦσαν μ' ἐνθουσιασμὸ τὴ σύμπηξι τῆς συμμαχίας μας ἐκείνης μὲ τὰ ἄλλα βαλκανικὰ κράτη. Κι' ὁ κάθε στρατιώτης μας, τώρα, φανταζόταν ὅτι στὸ ἑξῆς θὰ βαδίζουν πλάϊ του — συμπαραστάται καὶ βοηθοί του — τρεῖς ἄλλοι ἀκόμη συνάδελφοι: Ὁ Βούλγαρος, ὁ Σέρβος κι' ὁ Μαυροβούνιος, ἀόριτοι βέβαια, μὰ παρόντες !...

Ἡ ἐπιθεώρησις τελείωσε γρήγορα. Τὸ σύνθημα γιὰ τὴν ἐκκίνησι δόθηκε. Κ' οἱ ἄνδρες τοῦ 11ου συντάγματος, προπορεύτηκαν σὲ πυκνὲς καὶ στερεὲς φάλαγγες «κατὰ τετράδας» πρὸς τὸ χωριὸ Βλαγογιάννη, ἕνα χαριτωμένο χωριουδάκι, ὅπου μᾶς περίμεναν καινούργιες συγκινήσεις.

Ἐνῶ δηλαδὴ βρισκόμαστε κυκλωμένοι ἀπὸ ἄνδρες κι' ἀπὸ γυναῖκες, ξετρελλαμένους ἀπ' τὸν ἐνθουσιασμό τους γιὰ μᾶς, ἀκούσαμε ξαφνικὰ μιὰ νεκρώσιμη ψαλμωδία νἄρχεται ἀπὸ κάποιο στενὸ δρομάκι τοῦ χωριοῦ...

Ξεπρόβαλε πρῶτα-πρῶτα ἕνας μικρός, ἁπλὸς σταυρός, τὸν ὁποῖο κρατοῦσε κάποιο ξυπόλυτο καὶ ξεσκούφωτο παιδάκι. Ἀκολουθοῦσε ἡ σοβαρὴ μορφὴ ἑνὸς ἱερέως καὶ τέλος ἕνα ἁπλὸ καὶ φτωχικὸ φέρετρο, τριγυρισμένο ἀπὸ γυναικοῦλες, κορίτσια δροσερὰ τοῦ χωριοῦ κι' ἀπὸ γρηοῦλες...

Τραβηγμένοι ἀπ' τὰ κλάματα τῶν γυναικῶν, πλησιάσαμε στὸ φέρετρο, καὶ ξεχωρίσαμε τὴν κέρινη μορφὴ τοῦ νεκροῦ, ἑνὸς λεβέντη ἱππέως, φρεσκοπλυμένη ἀκόμη ἀπ' τὰ αἵματα !

Εἶχε συλλάβει ὁ ἱππεὺς αὐτὸς ἕναν ἀπ' τοὺς Τούρκους φυγάδας αἰχμάλωτο. Ἀμέλησε ὅμως νὰ τοῦ κάνη ἔρευνα. Κι' ἐνῶ τὸν ὡδηγοῦσε στὸν ἀξιωματικό του, ὁ ἄπιστος Τοῦρκος τράβηξε τὸ μαχαῖρι του ξαφνικά, τὄμπηξε στὴν καρδιὰ τοῦ ἄτυχου παλληκαριοῦ, τὸν πλήγωσε κατόπιν στὸ πρόσωπο καὶ στὸ κεφάλι καὶ τὄβαλε στὰ πόδια...

Ρώτησα τότε, μιὰ ἀπ' τὶς γυναικοῦλες ἐκεῖνες ποὖκλαιγαν σπαραχτικά, γιατὶ μοὖκανε ἐντύπωσι ἡ θυθειὰ κι' αὐθόρμητη θλίψι της:

— Συγγενής σου ἦταν ὁ ἱππέας, σταυρομάνα ;

— "Οχι, πηδάκι μ' !... Μὰ πῶς νὰ πάη ἔτσι, ἄκλαυτο, ἕνα κοτζὰμ παλληκάρι ;... Τὸ κλιαίω σὰν νὰ εἶνι θ'κό μ !

Ἀπ' τὸ Πρετόρι ὡς τὸ Κεφαλόβρυσο, ἡ πορεία μας ὑπῆρξε σὰν μιὰ λαμπρὰ ἐκδρομή. Στὶς ἀδελφικὲς αὐτὲς ὑποδοχὲς τῶν κατοίκων τῆς Παληᾶς Θεσσαλίας, μέσα δηλαδὴ σ' αὐτὴ τὴν καθαρῶς ἑλληνικὴ ἀτμόσφαιρα στὴν ὁποία κινιόμαστε, προσθέστε τὸ χάϊδι τοῦ γλυκοῦ φθινοπωρινοῦ ἥλιου, τὸ ζωογόνο ἀεράκι τῆς ἐξοχῆς, τὴν ἄφθονη πρώιμη πρασινάδα καὶ τὰ κελαρίματα τῶν πολυαρίθμων γάργαρων ρυακιῶν...

"Εσκυψα σὲ μιὰ στιγμὴ καὶ χάϊδεψα τὸ ἄλογό μου, χρῶμα «ντορῆ», στὸν τράχηλο, στὴ χαίτη του, στὸ νοημονέστατο κεφάλι του. Μοῦ ἤρθε μάλιστα καὶ νὰ τὸ φιλήσω, ἀλλὰ κρατήθηκα: Ἐξάπαντος οἱ συνάδελφοί μου θὰ μ' ἔπαιρναν «γιὰ τὰ σίδερα», ἂν μ' ἔβλεπαν νὰ προβαίνω στὸ ὑπεραισθηματικὸ αὐτὸ διάθημα !

"Ω, πόσα χρεωστοῦσα στὸ ἀγαθὸ αὐτὸ ζῶυ, στὸ καλό μου αὐτὸ ἄλογο !... Ἀπ' τὸ Ναύπλιο ποὖ ξεκινήσαμε, ὡς τὴ στιγμὴ ἐκείνη, κρατοῦσε πάντα μὲ χριστιανικὴ ὑπομονὴ ὁλόκληρο τὸ φορτίο τοῦ κορμιοῦ μου καὶ τῶν ἀποσκευῶν μου, στὴ δύστυχη ράχι του !

Σὲ κάποια στιγμή, κατάλαβα ὅτι τὸ καλό μου ἄλογο διψοῦσε στὰ γερά... Σταμάτησα λοιπὸν στὸ πρῶτο ρυάκι ποὖ συνήντησα, ξεπέζεψα, ἔβγαλα τὸ χαλινάρι του, καὶ τοῦ σφύριξα νὰ πιῆ. Καὶ καθὼς ρίχτηκε μὲ δίψα, τὸ καϋμένο, καὶ ρουφοῦσε ἄπληστα τὸ δροσερὸ νερό, αἰσθανόμουν στὰ σωθικά μου περισσότερη ἡδονή, παρὰ ὅση αἰσθανόταν αὐτὸ τὸ ἴδιο !

Πιὸ πέρα, ξεχώριζαν ἡ φάλαγγες τοῦ πεζικοῦ, ἡ ὁποῖες ἀνέβαιναν ἐπίπονα τὶς βουνοπλαγιὲς πρὸς τὸ χωριὸ Συκιά. "Οσο φιλότιμοι καὶ νὰ εἶνε οἱ ἄνδρες μιᾶς πειθαρχικῆς φάλαγγος στρατοῦ, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ παρασύρωνται κι' αὐτοὶ ἀπ' τὴν ἀπαγορευμένη ἡδονὴ τῆς «βραδυπορείας» !! Γι' αὐτό, τραβηγμένοι ἀρκετοὶ ἀπὸ αὐτούς, ἀπ' τὴ γοητεία τῆς φθινοπωρινῆς λιακάδας, καὶ διψῶντας γιὰ ξάπλωμα καὶ γιὰ ξεκούρασι — ὕστερα ἀπ' τοὺς τόσους κόπους των — ἄρχισαν νὰ προβαίνουν στὶς ἑξῆς «μανοῦβρες»: Ἐπωφελούμενοι ἀπὸ καμμιὰ καμπὴ τοῦ δρόμου, ἢ ἀπ' τὴ διάθυσι καμμιᾶς θαθειᾶς χαράδρας, ἐξέφευγαν τὴν ἐπίθλεψι τῶν θαθμοφόρων τους, καὶ θγαῖναν κρυφὰ ἀπ' τὴ φάλαγγά τους !

"Ὑστερα, σὲ παρεοῦλες ἀπὸ δυὸ-δυό, ἢ τρεῖς-τρεῖς, ἔθγαζαν τοὺς γυλιοὺς των, τοὺς χρησιμοποιοῦσαν γιὰ μαξιλάρι, διάλεγαν κανένα μέρος πρυσηλιακὸ καὶ ξάπλωναν στὴ λιακάδα μακαρίως...

Ἔπειτα, ἀφοῦ ξεκουραζόντουσαν ἀρκετὰ οἱ πονηροὶ αὐτοὶ «βραδυποροῦντες», ἔνοιωθαν — κατὰ κανόνα — καὶ πεῖνα !... Σερνόντουσαν τότε τεμπέλικα ὡς τὴν ὄχθη κανενὸς ρυακιοῦ, ἄνοιγαν τὰ σακκίδιά τους, ἔθγαζαν τὴ μελαχροινὴ καὶ νόστιμη κουραμάνα, καὶ κολάτσιζαν μὲ θρεξι θηριώδη...

Κουραμάνα !... Γλυκυτάτη λέξις, τόσο στὴν ἀκοὴ ὅσο καὶ στὴ γεῦσι... "Οσο τὴν περιφρονοῦσα πρὶν πάω στρατιώτης, τόσο τὴν ἀγάπησα τρυφερὰ κατόπιν, ἰδίως ἀπὸ τότε ποὖ ἐξεστράτευσα κι' ἐγὼ στὴ Μακεδονία !

Σκεφθῆτε, ὅτι πρὶν φύγω ἀπ' τὸ Ναύπλιο, ἔχωσα στὸ σακκίδιό μου τρεῖς-τέσσερες σοκολάτες, ἕνα μπουκαλάκι κολώνια, λίγα κουτιὰ σιγαρέττων, ἕνα φανυράκι, λίγα σπερματσέτα κι' ἕναν ὀγκώδη τόμο τῆς... «Ἀνθρωπίνης Κωμωδίας» τοῦ Μπαλζάκ !...

Νόμιζα ὁ ἀφελὴς, ὅτι ἐκεῖ στὰ ἀντίσκηνα στοὺς μακεδονικοὺς κάμπους μετὰ τὴ μάχη τῆς ἡμέρας, θὰ ξάπλωνα τὴ νύχτα καὶ θὰ ξεκουραζόμουν γαλήνια, καπνίζοντας ἕνα ἀθηναϊκὸ τσιγάρο καὶ διαθάζοντας Μπαλζάκ !... Ἐπίσης, θρίσκοντας ὅλα αὐτὰ τὰ σχέδιά μου ἐξάπαντος πραγματοποιήσιμα, φρόντισα νὰ στοιθάξω μέσα στὰ «μαρσίπια» τῆς σέλλας τοῦ ἀλόγου μου καὶ τὰ ἑξῆς ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΑ ΓΙΑ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΕΣ εἴδη: Βοῦρτσες, θουρτσάκια, θερνίκια γιὰ τὶς μπόττες μου, τσατσάρες, τσατσαράκια, κυθρεφτάκια, σαπούνια, πετσέτες, μαχαιροπήρουνα, καμινέτο, φλυτζάνι κλπ ! κλπ.

Ἂς δοῦμε λοιπὸν τώρα τί ἀπόγινε ὅλος αὐτὸς ὁ συρφετὸς τῶν «ἀπαραιτήτων γιὰ ἐκστρατεῖες» ἐφοδίων μου: Τὴν πρώτη ἡμέρα τῆς ἐκστρατείας, διατάχθηκα νὰ διαθιθάσω μιὰ διαταγὴ τῆς μεραρχίας, στὸν διοικητὴ τῶν μεταγωγικῶν. "Εκαμα δέκα χιλιομέτρων πορεία, ἄλλοτε τροχάζοντας κι' ἄλλοτε καλπάζοντας...

Κι' ὅταν, κατὰ τὸ ἀπόγευμα ποὖ γύρισα στὸ Ἐλευθεροχῶρι, χρειάστηκα νὰ ζητήσω κάτι στὰ πράγματά μου, θρῆκα τὸ φανυράκι μου λυγισμένο καὶ μὲ σπασμένα τὰ τζάμια του, τὴ δὲ σοκολάτα σὲ τρίμματα τρισάθλια !

"Οσο γιὰ τὰ σπερματσέτα, ἐκεῖνα εἶχαν λυθῆ καὶ ξεχυθῆ ἀπ' τὸ πακέτο κ' εἶχαν σπάσει σὲ δέκα κομμάτια τὸ κυθένα. Τὰ κουτιὰ τῶν τσιγαρέττων εἶχαν ξεκοιλιαστῆ, καὶ τὸ περιεχόμενό τους σκόρπισε σὲ ἄπειρα τριμματάκια. "Οσα δὲ τυχὸν εἶχαν διαφύγει τὴν κατωστροφή, τάχασα τὴν ἴδια νύχτα: Κάποιος λιγώτερο κουρασμένος ἀπὸ μένα, θλέποντάς με νὰ κοιμοῦμαι θαθειὰ καὶ μακάρια, ἔχωσε τὸ χέρι του στὸ σακκίδιό μου, ψαγούλεψε καὶ μοῦπῆρε ὅλα τὰ λείψανα ἐκεῖνα τῶν πρώην τσιγαρέττων μου !

Καθ' ὅλο τὸ ὑστερνὸ διάστημα τῆς ἐκστοατείας, ἔμεινα ἐντελῶς χωρὶς τσιγάρα. Καὶ τὸ τί σημαίνει αὐτὸ τὸ καταλαθαίνει καλὰ ὁ κάθε καπνιστής... Ἀφοῦ λοιπὸν ἐξάντλησα ὅλο τὸ κεφάλαιο τῆς ντροπῆς ποὖ διέθετα, σὲ ἐνοχλητικὸ καὶ «σελέμικο» κάπνισμα τῶν ξένων σιγαρέττων, ἤλπιζα πῶς θἄθρισκα τοὖλάχιστον στὸ χωριὸ Συκιὰ ν' ἀγοράσω.

Τὸ εἶδα τὸ χωριὸ αὐτὸ καὶ μοῦ φάνηκε ἀπὸ μακρυὰ σὰν γῆ τῆς Ἐπαγγελίας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ—ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ : Ὁδὸς ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21 - 419)
Διευθυντὴς : ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ὅροι συνδρομῶν «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ—ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

Ἐσωτερικοῦ δι' ἓν ἔτος	Δρχ. 200	ΙΙ	Ἐξωτερικοῦ Δολλάρια	6
» Ἑξάμηνος	» 100	ΙΙ	Ἀμερικῆς »	7

καὶ δι' ὅλην τὴν Ἀφρικὴν καὶ Βελγικὸν Κονγκὸ ἐτησία συνδρομὴ σελίνια 30
Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα δέον ν' ἀπευθύνονται πρὸς τὸν Ἰδιοκτήτην τοῦ «Μπουκέτου» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λέκα 7
Τιμὴ ἑκάστου φύλλου Δρχ. 4

Γενικὸς ἀντιπρόσωπος «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ—ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
Ἐν Ἀμερικῇ, διὰ τὴν ἐγγραφὴν συνδρομητῶν καὶ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν ἡ Ἑταιρεία New York News Agency General P.O.Box 497 New York City, ἐκπροσωπουμένη παρὰ τοῦ κ. Κ. Καλφοπούλου